

Langs krimi en slapstick, recht het zwarte gat in

★★★★★
THE WETSUITMAN

Regisseur en auteur Freek Mariën maakte met *The Wetsuitman* een voorstelling die drie keer vervelt en een nieuw perspectief aanneemt. Tot er iets schokkends overblijft: een portret van gemis.

Mariën behoort tot een generatie toneelschrijvers die het post-modernisme achter zich hebben gelaten. Geen beckettiaanse woordsplinters bij hem, maar coherente verhalen die desondanks voorbijgaan aan dramatisch realisme. In *The*

Wetsuitman, gebaseerd op een ware gebeurtenis, rijgt Mariën vier tekstgenres aan elkaar: de whodunit, de journalistieke documentaire, een collage van getuigenissen en ten slotte het pure drama. Drie acteurs (Robert Vervloet, Yinka Kuitenbrouwer en Maxime Waladi) vertolken 28 personages.

Aan de kust wordt een duikerspak gevonden met menselijke resten. Met plaksnorren en gebombeerde jekkers buitelen de rechercheurs om de verdachte zaak heen. Een kledingrek met zwarte plastic pakken (lijkzakken?) dient de acteurs als coulisse wanneer ze zich razendsnel omkleden. Ze schake-

***The Wetsuitman*: vier tekstgenres, drie acteurs, 28 personages.** © YURI VAN DER HOEVEN

len tussen spel en regieaanwijzing en tonen zo dat hun verhaal een product is van verbeelding. Maar het is een fictie waarbinnen een wrange realiteit binnensluipt.

Wanneer in het tweede deel blijkt dat dode een illegaal is, is de *case* voor de autoriteiten *closed*: het was (maar) een vluchteling. Alleen een journaliste bijt zich vast in de vraag naar de identiteit van de dode. Het slimme van Mariëns tekst is dat de twee hoofdrolspelers schimmen blijven: de dode krijgt enkel gestalte in de stemmen van anderen. Met het vermijden van één dominante stem wijst Mariën erop dat er vele per-

spectieven zijn die dit ene, particuliere verhaal construeren.

Uiteindelijk leiden al die stemmen tot de essentie: de intimiteit van een gezin. Hier is elke vorm van knipoog verdwenen: een moeder getuigt over haar hoop, over de wanhoop van haar zoon. Omzichtig heeft Mariën ons om de tuin geleid, langs krimi en slapstick om ons hier te brengen, in een zwart gat: de onnoemelijke leegte die een mens achterlaat wanneer hij uit het leven van zijn geliefden verdwijnt. Zoveel meer dan een *closed case*. (EC)

Morgen in CC ter Dilft, Bornem, dan op tournee. Destudio.com